

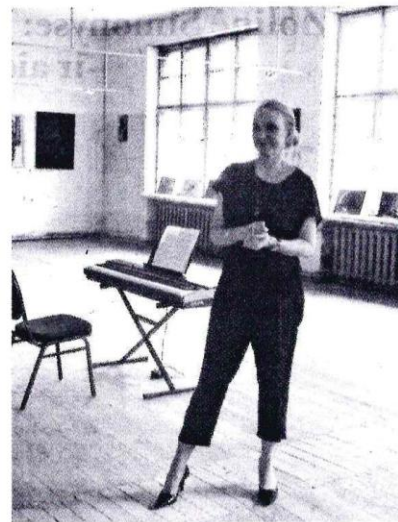
Vasariškos bibliotekos improvizacijos

Įtaigiai skambino Darius Mažintas. Autorės nuotraukos

Rafinuotai savo eiles skaitė jaunoji poetė Eglė Kirilauskaitė.

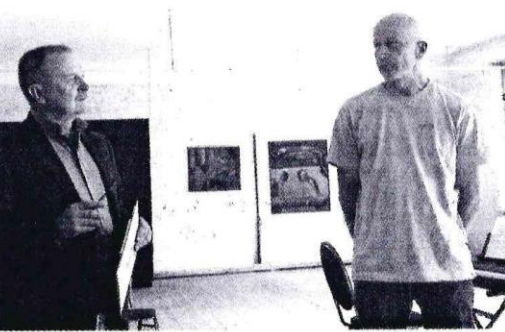
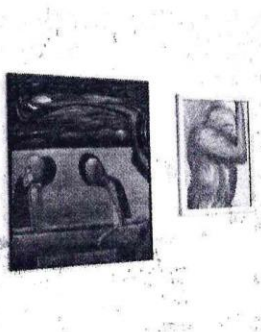
Rasa Vasilevičiūtė papasakojo apie savo kūrybą.

Algirdo Venckaus tapytas „Pranašas“ – Valdemaras Kukulas.

Vilmanto Graičiūno tapyba – tamsių potėpių, kurie sužavėjo Valdemarą Kukulą.

Vilmantas Graičiūnas (dešinėje) daugelį paveikslų pasakojo tapęs, įkvėptas Valdemaro eilių.

Kupiškio viešoji biblioteka išėjo įkvėpti vasaros dvelkimo, pajusti saulę ir vėją.

Ada DVARIONAITĖ

Jau dvi savaitės miesto centre bibliotekininkų iniciatyva prie fontanų veikia perregimas geokupolas, kur galima pavartyti ir paskaityti knygą, sužinoti naudingos informacijos apie rajono ir miesto lankytinas vietas.

Rugpjūčio 9 d. bibliotekininkai vėl pakvietė kultūrinio vyksmo mylėtojus į neįprastą erdvę, buvusią Kupiškio kareivinių pastato trečią aukštą, kur glaudžiasi originali parodų salė. Dingstis čia užsukti – kompleksinė tapybos, fotografijos ir poezijos paroda „Autsaideriai“ ir koncertinė programa „Kodėl baigėsi romantizmas?“

Paroda skirta poeto Valdemaro Kukulo atminimui (jo gimimo 60-mečiui parengtas visas renginių ciklas), o koncertas, kuriame dalyvavo pianistas Darius Mažintas ir poetė Eglė Kirilauskaitė, – roman-

tiškai XIX amžiaus klasiškinei muzikai ir romantinei poezijos tradicijai. Slėpiningą renginio nuotaiką padėjo sukurti didelė erdvė, aukštos lubos, nusilupę sienų dažai, nutryptos grindys, klaidžiojantys skersvėjai. Lyg justum daugybės žmonių žingsnių, daugybės balsų aidus... Visa praeitis dar nepaslepta, nedingusi.

Ilgo koridoriaus prietemoje sukabinti tapybos darbai, dideli portretai. Tai panevėžietės grafikės ir juvelyrės Rasos Vasilevičiūtės kūryba. O ant nutrintų palangių sudėlioti poezijos tekstai iš Valdemaro Kukulo kūrybos palikimo.

V. Kukulo poezijos nuotrųpų prikabinta ir parodų salėje prie eksponuojamų paveikslų. Jų autorius – Vilmantas Graičiūnas, V. Kukulo pusbrolis. Vilmantas nėra profesionalus tapytojas, to nesimokė, nevadina savęs menininku, savo darbais sakė nepretenduojantis nei į amžinybę, nei į pinigų, piešia tik sau, po darbų, kad sugrįžtų jėgos, kad atsigautų siela. Dažnai tapė iliustruodamas Valdemaro eilėraščių nuotaiką arba pratešdamas mintis, diskutuo-

damas. Pamatęs vieną pusbrolio paveikslą, 1989 m. Valdemaras užrašė ant savo poezijos rinkinio dedikaciją „Mielam Vilmantui, kurio paveikslai juodi, todėl ir geri...“

Juvelyrė Rasa Vasilevičiūtė prisipažino duoną valganti iš juvelyrės amato, o aliejinė tapyba radosi iš meilės kūrybai. Ir iš draugiškumo, bendrystės siekių, mat jos visi darbai – iš natūros tapyti artimųjų ir draugų portretai. Kiekvienam skirta apytikriai po 15 valandų pozavimo, bendravimo, išsikalbėjimo, atsivėrimo.

Dar viena parodos keistenybė – panevėžiečio fotografo ir dizainerio Virgilijaus Benašo fotografijų rinkinys, kur svarbiausias veikiančias personažas – dviratis. Jis – kaip daiktas, žmonių tarpusavio ryšys, interjero dalis, estetiškas ženklas. Pats autorius parodos atidarymo šventėje nedalyvavo.

Taigi kupiškėniui Valdemarui Kukului atminti surinkta tokia iš pirmo žvilgsnio keista kūrėjų komanda, ne iš populiariųjų, madinųjų, žinomų ir įvertintų.

Parodą pristatydamas Kupiškio viešosios bibliotekos direktorius Algirdas Venckus visiems kūrėjams surado bendrystę, pavadindamas juos filosofo Gintaro Beresnevičiaus įvardytu autsiderių vardu. Jie visada lieka šalia universitetų, akademinį sluoksnį, dailėje ir poezijoje – šalia premijų ir akademių, jie saviraiškos keliu eina atokiau nuo minios.

Pristačius parodos autorius, išgirdus jų kūrybos motyvus, prasklydus meilės kūrybai, jausmingumo išpažintims, labai pritaro ir antra muzikinė-literatūrinė renginio

Koridoriaus prietemoje – Rasos Vasilevičiūtės portretai.

dalis, skirta romantizmui.

Pianistas Darius Mažintas grojo Frederiko Šopeno, Roberto Šumano kūrinus, o vilnietė poetė jaunosios kartos kūrėja Eglė Kirilauskaitė skaitė savo eiles. Neįprastai, pakiliai, siek tiek manieringai, saloniniu stiliumi, su aluzijomis į Šekspyrą ir jo sonetus, į Paryžiaus dvasią, į romantišką praeitį. Dramatiškai, bet įtaigiai ir originaliai. Buvo gražu žiūrėti ir klausytis. Svajinga roman-

tizmo epochos muzika palietė klausytojų širdis, publika netgi išdrįso suktelėti „bravo“.

Abu atlikėjai pratęšė pokalbį apie romantizmą, jo apraiškas kūryboje, asmeninį santykį, požiūrį į raiškos priemones, jausmų išlaisvinimą, dramatiškumą. Klausytojai irgi išsakė savo nuostatas, kad romantizmas nesibaigs, kol žmogus mokės svajoti, širdyje siaus jausmų dramos. Argi tai gali kada nors pasibaigti?

Virgilijaus Benašo nuotrakose – dviračiai.